ആരോഗ്യരംഗത്തെ കീടങ്ങളും ശലഭങ്ങളും

ഗോപാലകൃഷ്ണനും വിജയലക്ഷ്മിയും

തുടർച്ച

അവർ പലവിധ പരിശോധനകൾ നടത്തുന്നു, ഗുളികകൾ, ഇഞ്ചക്ഷൻ എന്നിവ പ്രയോഗിക്കുന്നു. ഏതാണ്ടു മൂന്നു മണിക്കൂർ നേരത്തെ പ്രയോഗങ്ങൾ തുടർന്നൊരു ബില്ലും. രൂപ മൂവായിരത്തഞ്ഞൂറ്. ഉടൻ കൊടുക്കണം, ആറായിരം രൂപ വേറെയും. എങ്കിലേ ആന്റിവെനം കൊടുക്കാനാവൂ! വെറും ആയിരം രൂപയുംകൊണ്ടാണു സാരംഗിൽ നിന്നിറങ്ങിയിട്ടുള്ളത്. അതിൽ 'ബഥനി'യിൽ കാണിക്കയിട്ടതും മറ്റു ചില്ലറ ചെലവുകളും കഴിച്ചുള്ളതാണ് കയ്യിലുള്ള തുക.

നേരം വെളുത്തോട്ടെ പണമുണ്ടാക്കാം. ആന്റിവെനമെടുത്തോളൂ എന്നു ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അതു പറ്റില്ലെന്നായി അവർ. ആന്റിവെനമെടുത്തില്ലെങ്കിൽ രോഗിയുടെ കാര്യത്തിൽ തങ്ങൾക്കൊരു ഉത്തരവാദിത്തവുമുണ്ടായിരിക്കില്ലെന്നും അവർ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. രോഗിയുടെ രക്തമാകെ വിഷം വ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നാണത്രേ പരിശോധനാഫലം!

വിഷമില്ലെന്നും പേടിക്കാനില്ലെന്നും ഒരു ഡോക്ടർ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതാണ്.

ആറായിരം രൂപ ആന്റിവെനത്തിനും ഇതേവരെയുള്ള ചികിത്സയ്ക്ക് മൂവായിരത്തഞ്ഞൂറും! ഏതായാലും സംഭാഷണങ്ങളെല്ലാം നടന്നത് രഞ്ജിനിയുടെ കട്ടിലിനരികിൽവച്ചായിരുന്നു.

എനിക്ക് ആന്റിവെനം വേണ്ട. എന്റെ ശരീരത്തിൽ വിഷം കയറിയിരുന്നില്ലെന്ന് ഇപ്പോഴെനിക്കു ബോധ്യമുണ്ട്. നമുക്കൊരാശുപത്രിയിലും പോകണ്ട. നേരെ സാരംഗിലേക്കു പോയാൽ മതി. എന്നൊരു തകർപ്പൻ ഡയലോഗാണ് രോഗിയിൽനിന്നുണ്ടായത്.

പണ്ടൊക്കെ ശുഭപര്യവസായിയായ നാടകങ്ങളിലിങ്ങനെയാണ്. പ്രിയേ, നിന്റെ പേരിലുള്ള സകല തെറ്റിദ്ധാരണകളും നീങ്ങി. പരിശുദ്ധയായ നിന്നെ തെറ്റിദ്ധരിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ എനിക്കു ദുഃഖമുണ്ട്. എനിക്കു മാപ്പു തരൂ...! മാപ്പുതരൂ...! എന്നപോലൊരു ഡയലോഗ്. രഞ്ജിനിയുടെ മുഖത്ത് ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെ തിളക്കം.

'നമുക്കെങ്ങിനെയെങ്കിലും ഇവിടം വിടാം. പണം ഞാനുണ്ടാക്കിത്തന്നു കൊള്ളാം. ഇപ്പോൾ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തു നമുക്കിവിടെനിന്നു രക്ഷപ്പെടാം' എന്നവർ ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

അതായിരുന്നു പ്രശ്നങ്ങളുടെ പ്രശ്നം. വ്യക്തിബന്ധങ്ങളധികമില്ലാത്ത കോയമ്പത്തൂരിൽനിന്ന് എങ്ങിനെ പണം കണ്ടെത്തും? തിരിച്ചും മറിച്ചും ആലോചിച്ചു. അങ്ങിനെയാണ് മാതൃഭൂമിയിലെ വിജയകുമാർ കുനിശേരിയിലെ ഓർമവന്നത്. വികടകവിയെന്ന നിലയിൽ പ്രസിദ്ധനാണ്. പരസ്പരമറിയാം. സാരംഗിനെ ഒരിക്കൽ സംഭാവന തന്നു സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നല്ലാതെ നിരന്തര ബന്ധങ്ങളില്ലതാനും.

ഏതായാലും വിജയകുമാറിനെ തന്നെ കണ്ടു. കാര്യങ്ങൾ സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെയൊരു സുഹൃത്ത് വിഷഡോക്ടറാണ്. കക്ഷിയുമായി ഫോണിൽ ബന്ധപ്പെട്ടു. പന്ത്രണ്ടു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞിട്ടും ആന്റിവെനമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞ രോഗിക്ക് അധികം കുഴപ്പമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനും ബോധ്യമായിട്ടുണ്ടാവണം. രോഗിയെ ഡിസ്ചാർജ് ചെയ്യാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം. അങ്ങിനെ വിജയകുമാർ കുനിശേരി തന്ന മൂവായിരം രൂപയുടെ ചെക്കുംകൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെ രോഗിയെ ഞങ്ങൾ രക്ഷപ്പെടുത്തി. കെജി ഹോസ്പിറ്റലിലെ കടിമൂത്ത വിഷസർപ്പങ്ങളുടെയടുത്തുനിന്നും ജീവനുംകൊണ്ട് പുറത്തുകടക്കുമ്പോൾ രാത്രി രണ്ടുമണിയും കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഡിസ്ചാർജു ചെയ്യാതിരിക്കാൻ അവരെത്രമാത്രം ശ്രമിച്ചെന്നോ? മറ്റൊരാശുപത്രിയിലെത്തുംമുമ്പ് രോഗി മരിക്കും എന്നുവരെ അവർ പറഞ്ഞിരുന്നു.

ആതുരസേവന രംഗത്തെ കീടങ്ങളെന്നല്ലാതെ ഇവരെ എന്താ വിളിക്കുക?

ഞങ്ങൾ പിന്നൊരാശുപത്രിയിലും പോയില്ല. കുറച്ചുപച്ചിലകളും പച്ചമഞ്ഞളും അരച്ചിട്ടു രോഗി കരിക്കിൻവെള്ളം കുടിച്ചുപവസിച്ചു. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞതോടെ എല്ലാം ഭദ്രം.

ഇനി പറയുന്നത് മറ്റൊരു സംഭവമാണ്. തീയതി ഓർക്കുന്നില്ല. വർഷങ്ങൾ മൂന്നാലായി. ഞങ്ങളുടെ അയൽവക്കത്ത് ഒരു ആദിവാസി പെൺകുട്ടി പ്രസവിച്ചു. മറുപിള്ള പോയില്ല. ശക്തമായ രക്തംപോക്കും. ആറു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞാണു വിവരമറിയുന്നത്. കുന്നിൻമുകളിൽനിന്ന് അവരെ കസേരയിലെടുത്തു താഴെയെത്തിച്ചു. ആശുപത്രിയിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും വീണ്ടും ഒരു മണിക്കൂർ പോയി. ആശുപത്രിയുമായി കാര്യമായ ബന്ധങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവിടെ ചട്ടവട്ടങ്ങളൊന്നും നിശ്ചയമില്ല.

'ഡോക്ടറെ വീട്ടിൽചെന്നു കാണേണ്ട മാതിരി കാണണം' എന്നൊക്കെ കൂടെയുള്ളവർ പറയുന്നതുകേട്ടു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അക്കാര്യം ഞങ്ങളേറ്റെടുത്തു. ജീപ്പ് ഡോക്ടറുടെ വീടിനു മുന്നിൽ നിർത്തി. കോളിംഗ് ബെല്ലമർത്തി. ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ കതകുതുറന്നു. ഏതാണ്ടതേ പ്രായമുള്ള മൂന്നുനാലു പേർ അകത്തുമുണ്ട്. എല്ലാവരും സാധാരണ വേഷത്തിലാണ്. എന്തോ സൊറ പറഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്നെന്ന് തോന്നുന്നു.

'ഡോക്ടറെ കാണണം' എന്നു ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ കണ്ണടവച്ച ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ താനാണു ഡോക്ടറെന്നു പറഞ്ഞു മുന്നോട്ടുവന്നു. ഉയരംകുറഞ്ഞ ഒരു മനുഷ്യൻ. വെറും സാധാരണ വേഷം.

അയാൾ വിശേഷങ്ങൾ ചോദിച്ചു. ഞങ്ങൾ വിവരങ്ങൾ പറയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴേ അയാൾ മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി രോഗിയെ ശ്രദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. പിന്നെയെല്ലാം കാറ്റിന്റെ വേഗത്തിലായിരുന്നു.

ഒരു കെട്ടിടം ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടയാൾ പറഞ്ഞു 'അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊള്ളൂ'– എന്ന്. ഞങ്ങളെ കാത്തുനില്ക്കാതെ കക്ഷി വേഗത്തിൽതന്നെ അങ്ങോട്ടു നടക്കാനും തുടങ്ങി. ജീപ്പ് രോഗിയെക്കൊണ്ടു നീങ്ങുന്നതിലും വേഗത്തിലാണ് ഡോക്ടറുടെ നടത്തം. കാര്യങ്ങൾ പറയാനായി ഞങ്ങൾ ഡോക്ടറോടൊപ്പം കൂട്ടി.

'കൂയ്' എന്നു കൂവിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ആരെയോ കൈക്കൊട്ടിവിളിച്ചു. കുറച്ചകലെ ഒരു നേഴ്സ് ക്വാർട്ടേഴ്സിലേക്കു നടന്നുപോകുന്നുണ്ട്. അവർ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ ഡോക്ടർ വിവരം വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

'ഒരു സീരിയസ് കേസുണ്ട്. ഡെലിവറി. വേഗം വരൂ.' എന്നോ മറ്റോ ആണ് പറഞ്ഞതെന്നു തോന്നുന്നു. രോഗിയെ അകത്തേക്കെടുത്തോളൂ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഡോക്ടർ ചാട്ടുളിപോലെ ഏതോ മുറിയിലേക്കു മറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ രോഗിയുമായി വരാന്തയിലൂടെ നീങ്ങി. ലേബർ റൂമിന്റെ വാതിൽ തുറന്നുകിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഡോക്ടർ ഗ്ലൗസും മറ്റും ധരിച്ച് ഞങ്ങളെ കാത്തുനില്പുണ്ടായിരുന്നു. രോഗിയെ അവിടത്തെ ഉയരമുള്ള മേശമേൽ കിടത്തി ഞങ്ങൾ പുരുഷന്മാർ വെളിയിലിറങ്ങി. വിജയലക്ഷ്മിയും ഡോക്ടറും രോഗിയും മാത്രമാണകത്ത്.

വളരെ ശ്രമപ്പെട്ട് മറുപിള്ളയെ അദ്ദേഹം പുറത്തെടുത്തു. പെട്ടെന്നുതന്നെ ഡ്രിപ്പ് കൊടുത്തു. എല്ലാമെല്ലാം വളരെ വേഗത്തിലാണു ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും ആ വേഗതയിലും സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ആ ചലനങ്ങളിൽനിന്നറിയാം. ഇത്രയൊക്കെ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും ഡോക്ടർ കൈയെല്ലാം കഴുകി തയാറായിക്കഴിഞ്ഞു.

ഡ്രിപ് തൂക്കിയ സ്റ്റാൻഡും പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ പുരുഷന്മാരെ വിളിക്കാൻ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളകത്തു കടന്നു രോഗിയെ താങ്ങിയെടുത്തു. ഡ്രിപ് സ്റ്റാൻഡുമായി ഡോക്ടർ പുറകെ. മറ്റൊരു സമയത്തായിരുന്നെങ്കിൽ ആ കാഴ്ച ഞങ്ങൾ കൺകുളിർക്കെ കാണുമായിരുന്നു. കാരണം രോഗിയെ എത്രയുംവേഗം രക്തം കൊടുക്കാൻ സൗകര്യമുള്ള ആശുപത്രിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകണമെന്ന് അദ്ദേഹം നിർദേശിച്ചിരുന്നു. അതിനുള്ള തിടുക്കങ്ങളാണ് ഞങ്ങളതുവരെ കണ്ടത്.

രോഗിയെ വണ്ടിയിൽ കയറ്റാൻ നേരം ഡ്രിപ്പും സ്റ്റാൻഡും മറ്റൊരാളെ ഏല്പിച്ചിട്ട് ഡോക്ടർ ജീപ്പിലേക്കു ധൃതിയിൽ കയറി. രോഗിയെ രണ്ടാളുടെ മടിയിലായി കിടത്തേണ്ട വിധം പറഞ്ഞുമനസിലാക്കി സഹായിച്ചു. എന്നിട്ടു തിടുക്കപ്പെട്ടൊരോട്ടം. 'ദാ വരുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു കേട്ടില്ലെങ്കിൽ നമുക്കു മറ്റെന്തെങ്കിലും തോന്നിയേനെ.

ചൊല്ലുന്ന ഹോസ്പിറ്റലിലെ ഡോക്ടറെ കാണിക്കാനുള്ള കുറിപ്പുകളുമായിട്ടാണ് വന്നത്. ഒരു കയ്യിൽ ഒരു പാക്കു ചരടുമുണ്ടായിരുന്നു. പാക്കുചരടുകൊണ്ട് ഡ്രിപ്പിന്റെ ബോട്ടിൽ ജീപ്പിൽ കെട്ടിയുറപ്പിച്ചു. 'മണ്ണാർക്കാട് താലൂക്കാശുപത്രിയിൽ ആദ്യം പോകണം. എത്രയും പെട്ടെന്നു രക്തം കൊടുക്കണം. കുറിപ്പ് ഡോക്ടറെ ഏല്പിക്കുക. എല്ലാമതിലുണ്ട്. വേഗം പോവുക ഗുഡ്‌ലക്' ഏതാണ്ടിതുപോലെ അർത്ഥംവരുന്ന കുറെ കാര്യങ്ങൾ തിടുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞു കൈവീശി. പിന്നീടുള്ള യാത്ര ഞങ്ങൾ ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും മറക്കില്ല. അത്ര ഉത്കണ്ഠ നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഞങ്ങൾക്ക് ആത്മധൈര്യം തന്ന് ഞങ്ങളെ അഗളി പ്രാഥമികാരോഗ്യകേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു പറഞ്ഞയച്ച ഡോക്ടറുടെ വാക്കുകൾ– ഗുഡ്‌ലക്– മാത്രമായിരുന്നു ഞങ്ങൾക്കൊരാശ്വാസം.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശംസപോലെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടുമാത്രം രോഗി രക്ഷപ്പെടുകയായിരുന്നു. അല്ല, സമയോചിതമായ ഡോക്ടറുടെ പെരുമാറ്റത്തിനും അവസരോചിതമായ ആശംസാവാക്കുകൾക്കും തമ്മിൽ പങ്കുണ്ടാവില്ലെ. ആർദ്രത നിറഞ്ഞ ആ നല്ല മനസിൽനിന്നും എന്റെ രോഗിക്കൊന്നും വരുത്തല്ലെ എന്നൊരു പ്രാർഥന ഉയർന്നിട്ടുണ്ടാവില്ലെ?

ആവോ. ആ പെൺകുട്ടി രക്ഷപ്പെട്ടു. അന്നത്തെ കുഞ്ഞിന് ഇന്നു നാലുവയസോ മറ്റോ ഉണ്ട്.

ഞങ്ങൾ പറയുന്നു ഇതാ ഒരു ഡോക്ടർ. ആതുരസേവനമെന്തെന്നറിയാവുന്നൊരു ഡോക്ടർ. സർക്കാരാശുപത്രിയിലെ ഡോക്ടർ. അതാണതിശയം. ശമ്പളം കിട്ടിയാലും കിമ്പളം കിട്ടണമെന്നതാണല്ലോ സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥരുടെ മതം.

അദ്ദേഹം ഇന്നും അഗളി പ്രാഥമികാരോഗ്യകേന്ദ്രത്തിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ട്. ഡോ. പ്രഭുദാസ്. ഇത്തരം ഡോക്ടർമാരെ സിനിമയിലും നാടകത്തിലും ഇഷ്ടംപോലെ കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ജീവിതത്തിൽ കണ്ടെത്തുക വിഷമമാണ്.

ഇതു വായിക്കാനിടയാകുന്ന ഏതെങ്കിലും ഡോക്ടർ വിദ്യാർഥികളുണ്ടെങ്കിൽ ഡോ. പ്രഭുദാസിനെ പരിചയപ്പെടണമെന്നും അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ഒരു മാസമെങ്കിലും ചെലവഴിക്കണമെന്നും ഞങ്ങൾ ശിപാർശചെയ്യുന്നു.

ഡോ. പ്രഭുദാസ് പാവപ്പെട്ട രോഗികളുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയാണ്. ചുമയും കുരയുമായി വരുന്ന പുകവലിക്കാരന്റെ പോക്കറ്റടിച്ചു തൊണ്ടിസാധനം പൊക്കിയെടുക്കുന്നതും ഇതു നിർത്തിയാൽ മരുന്നു വേണ്ടെന്നു പറയുന്നതും മറ്റും പലരും പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ കേൾക്കാൻ സുഖമുള്ള എത്രയെത്ര കഥകൾ!

ഇരുട്ടിലെ ഈ നെയ്ത്തിരികൾ കെടാതിരിക്കട്ടെ. കീടബാധയേറ്റു നശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആതുരസേവനരംഗത്ത് നന്മയുടെ ഇത്തിരിവെട്ടം കാട്ടാൻ ഇവരെപ്പോലുള്ള ധാരാളം പേരുണ്ടാകട്ടെ. അതു മാത്രമാണു ഞങ്ങളുടെ ആശ. അതിനുവേണ്ടിമാത്രമാണിതെഴുതിയിട്ടുള്ളതും.